

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 220/2024-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej URBAN & PARTNERS, s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 15CbZm/2/2009, postupu Krajského súdu v Trnave v konaniach vedených pod sp. zn. 21CoZm/4/2017 a sp. zn. 31CoZm/2/2023 (teraz vedenom Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 2CoZm/10/2023) takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 15. februára 2024 a doplnenou 15. apríla 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, ako aj práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v napadnutom konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Súčasne navrhuje vyslovenie porušenia totožných práv postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 21CoZm/4/2017 a sp. zn. 31CoZm/2/2023 (teraz vedenom Krajským súdom v Bratislave

pod sp. zn. 2CoZm/10/2023). Zároveň navrhuje, aby ústavný súd prikázal Krajskému súdu v Bratislave, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 2CoZm/10/2023 konal bez zbytočných prieťahov a požaduje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 24 000 eur od okresného súdu a v sume 24 000 eur od Krajského súdu v Bratislave, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti, príloh k nej priložených, ako aj vlastnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka je sporovou stranou v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 15CbZm/2/2009 v procesnom postavení žalobkyne, ktorá sa žalobou doručenou 11. novembra 2008 proti žalovanej domáhala zaplatenia zmenkovej sumy 79 686,28 eur s príslušenstvom a odmeny 265,62 eur. Okresný súd vydal 9. februára 2009 zmenkový platobný rozkaz č. k. 9Zm/13/2018-22. Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 15CbZm/2/2009 z 23. júla 2014 bola žaloba zamietnutá a zmenkový platobný rozkaz bol z 9. februára 2009 zrušený. Uznesením krajského súdu sp. zn. 21CoZm/38/2014 z 3. decembra 2015 bol rozsudok okresného súdu z 23. júla 2014 zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie.

3. Rozsudkom okresného súdu č. k. 15CbZm/2/2009-555 z 29. marca 2017 bol zmenkový platobný rozkaz z 9. februára 2009 ponechaný v platnosti. Na základe odvolania podaného žalovanou krajský súd rozsudkom sp. zn. 21CoZm/4/2017 z 18. septembra 2018 rozhodol tak, že zmenkový platobný rozkaz okresného súdu z 9. februára 2009 ponechal v platnosti a sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Ako ústavný súd zistil v súčinnosti s krajským súdom, vec mu napadla 21. júna 2017 a 21. septembra 2018 bol spis expedovaný späť okresnému súdu.

4. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1Obdo/6/2020 z 22. júla 2020 bolo dovolanie proti rozsudku krajského súdu z 18. septembra 2018 odmietnuté a sťažovateľke bol priznaný nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Nálezom ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 254/2021 z 9. septembra 2021, právoplatným 22. septembra 2021, bolo vyslovené porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie žalovanej rozsudkom krajského súdu z 18. septembra 2018. Ústavný súd v kasačnom náleze označil postup krajského súdu, ktorým neprihliadol na späťvzatie žaloby zo strany sťažovateľky z dôvodu chýbajúceho riadneho podpisu osoby, ktorá podanie urobila, a to s prihliadnutím na sťažovateľkou následne doručené podanie, ktorým úkon späťvzatia poprela a označila za podvod, v dôsledku čoho krajský súd nevyzýval na odstránenie vady podania späťvzatia a predmetný úkon vyhodnotil ako úkon pochybný v súvislosti s nedostatkom individualizácie osoby s prejavenu vôľou, za arbitrárny. V kasačnom náleze uložil krajskému súdu pri opätovnom posúdení veci povinnosť riadne zistiť skutkový stav veci, predovšetkým dôsledným spôsobom preskúmať sporné podanie, a to aj z hľadiska overenia náležitostí osvedčovacích doložiek podľa § 57 ods. 2 a § 58 ods. 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Notársky poriadok“). Citované rozhodnutie odvolacieho súdu bolo zároveň zrušené a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie.

6. Spis bol krajskému súdu vrátený 14. decembra 2021 (konanie bolo vedené pod novou sp. zn. 31CoZm/5/2021). Krajský súd následne uznesením sp. zn. 31CoZm/5/2021 z 11. januára 2022 pripustil späťvzatie žaloby a rozsudok okresného súdu z 29. marca 2017 a zmenkový platobný

rozkaz okresného súdu z 9. februára 2009 zrušil a konanie zastavil, pričom žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal. Spis bol následne okresnému súdu vrátený 12. januára 2022.

7. Na podklade sťažovateľkou podaného dovolania bolo uznesenie krajského súdu z 11. januára 2022 uznesením najvyššieho súdu č. k. 1Obdo/37/2022-1105 z 21. júna 2023 zrušené a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie. V kasačnom rozhodnutí dovolací súd identifikoval vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, a to s prihliadnutím na skutočnosť, že v posudzovanom prípade odvolací súd neumožnil sťažovateľke vyjadriť sa k novým dôkazom zaobstaraným až v priebehu odvolacieho konania (vyšetrovací spis, vyjadrenie notárky) a nevyzval strany sporu, aby sa vyjadrili k možnému použitiu ustanovení Notárskeho poriadku, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci neboli použité, avšak boli pre rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodujúce.

8. Spis bol predložený krajskému súdu 18. júla 2023 a bola mu pridelená sp. zn. 31CoZm/2/2023. Následne po účinnosti tzv. novej súdnej mapy bol spis 13. septembra 2023 predložený Krajskému súdu v Bratislave z dôvodu zmeny funkčnej príslušnosti na prejednanie a rozhodnutie vo veci. Veci bola pridelená sp. zn. 2CoZm/10/2023. Zákonná sudkyňa JUDr. Viera Malinowska oznámila predsedovi Krajského súdu v Bratislave svoju zaujatosť pre pomer k žalovanej, na podklade čoho bola uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Spr.R/4/2023 z 28. septembra 2023 vylúčená z prejednávania a rozhodovania vo veci. Dňa 2. októbra 2023 bola vec pridelená do senátu Krajského súdu v Bratislave v novom zložení.

9. Ako ústavný súd zistil v súčinnosti s Krajským súdom v Bratislave, v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2CoZm/10/2023 zatiaľ nebolo rozhodnuté, pretože krajský súd 29. februára 2024 vrátil spis okresnému súdu z dôvodu chýbajúceho rozhodnutia o návrhu sťažovateľky na oslobodenie od platenia súdneho poplatku. V nadväznosti na to ústavný súd dopytom na okresnom súde zistil, že spis sp. zn. 15CbZm/2/2009 je od 4. marca 2024 u vyššej súdnej úradníčky a zatiaľ o návrhu sťažovateľky nebolo rozhodnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľky

10. Proti postupu okresného súdu, postupu krajského súdu, ako aj teraz vo veci konajúceho Krajského súdu v Bratislave v napadnutých konaniach sťažovateľka podala túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že konanie v jej veci začalo pred viac ako 15 rokmi a do dnešného dňa nie je právoplatne skončené, pričom odvolacie konanie je vedené už po tretíkrát. Uvedené preukazuje nesústredenosť, neefektívnosť a nehospodárnosť v postupe predovšetkým krajského súdu.

11. Sťažovateľka vyčíta krajskému súdu, že jej nesprávnym procesným postupom po vrátení veci na nové konanie nálezom ústavného súdu z 9. septembra 2021 znemožnil, aby uskutočňovala procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Okrem toho odvolací súd jej nedal možnosť vyjadriť sa k novému právnomu posúdeniu veci. Poukazuje na to, že po vrátení veci krajskému súdu z dôvodu kasačného nálezu ústavného súdu nemala reálnu možnosť predstaviť odvolaciemu súdu vlastné argumenty k novému predbežnému právnomu posúdeniu veci, keďže odvolací súd vydal uznesenie z 11. januára 2022 bez toho, aby si splnil povinnosť a strany sporu oboznámil s novým predbežným právnym posúdením. Z uvedených dôvodov je podľa názoru

sťažovateľky potrebné pripísať dĺžku konania ústavného súdu, ako aj dĺžku druhého dovolacieho konania pred najvyšším súdom na vrub krajskému súdu.

12. Sťažovateľka zdôrazňuje, že pred porušovateľom – krajským súdom je konanie vedené od 23. septembra 2021 už po tretíkrát a aj po jeho prípadnom rozhodnutí bude ešte okresný súd rozhodovať o výške náhrady trov konania, a preto je podľa jej názoru potrebné prihliadať na celkovú dĺžku súdneho konania. Je presvedčená, že všeobecné súdy svojou nečinnosťou a nesústredenou činnosťou spôsobili aj dlhotrvajúci zásah do jej práv vlastníť a pokojne užívať majetok a práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

13. V doplnení sťažovateľka zotrvala na svojej ústavnej sťažnosti a zdôraznila, že krajský súd za viac ako 2 a pol roka stále nerozhodol o podanom odvolaní, čím stav jej právnej neistoty naďalej trvá.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľkou tvrdené porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, ako aj námietka porušenia majetkových práv a práva na spravodlivé súdne konanie postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie zmenkovej sumy a postupom krajského súdu v súvisiacich odvolacích konaniach z dôvodu existencie zbytočných prietáhov.

15. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v napadnutom konaní:

16. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 38 ods. 2 listiny osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie vecí v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, IV. ÚS 95/2022).

17. Podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty, pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 10/98, I. ÚS 44/99, IV. ÚS 68/02) alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 86/08).

18. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

19. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06, IV. ÚS 237/09, II. ÚS 290/09, IV. ÚS 42/2010, II. ÚS 445/2016, II. ÚS 751/2017, IV. ÚS 632/2018) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom všeobecného súdu, ústavnej sťažnosti nie je možné vyhovieť a ústavný súd ju spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany. Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou EŠLP (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

20. Zo samotnej ústavnej sťažnosti vyplýva, že okresný súd v napadnutom konaní meritórne rozhodol rozsudkom z 29. marca 2017 a v čase podania ústavnej sťažnosti (15. februára 2024, doručená elektronicky toho istého dňa) už vo veci sťažovateľky rozhodoval krajský súd. Z uvedeného je zrejmé, že ešte pred podaním ústavnej sťažnosti konal v právnej veci sťažovateľky krajský súd a okresný súd, ktorý sťažovateľka tiež označila ako porušovateľa svojich práv, už v tom čase nemohol ovplyvniť priebeh napadnutého konania, a preto ani porušiť namietané práva sťažovateľky.

21. Nad rámec ústavný súd pripomína, že pri hodnotení toho, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, EŠLP posudzuje dĺžku konania ako celok bez ohľadu na jednotlivé fázy konania (pozri napr. rozsudky EŠLP vo veciach Bubláková proti Slovenskej republike z 15. 2. 2011, Čičmanec proti Slovenskej republike z 28. 6. 2016). Treba však podotknúť, že EŠLP vo svojom rozhodovaní koná proti Slovenskej republike ako porušovateľovi práv a z toho dôvodu posudzovaná dĺžka konania ako celok je relevantná. Pri posudzovaní veci ústavným súdom v konaní podľa čl. 127 ústavy ústavný súd koná proti konkrétnemu porušovateľovi práv sťažovateľa v čase podania ústavnej sťažnosti. Ak sťažovateľom označený porušovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti vo veci sťažovateľa už rozhodol, nemohol byť v čase podania sťažnosti porušovateľom práv sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov za predpokladu, že sa mu vec súdom vyššej inštancie nevrátila na ďalšie konanie (IV. ÚS 517/2021, I. ÚS 208/2023, I. ÚS 234/2023).

22. Podľa názoru ústavného súdu tak sťažovateľka nekonala v snahe svoje právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, resp. právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ochrániť, ale jej postup nasvedčuje využitiu celkovej dĺžky napadnutého konania okresného súdu a krajského súdu v záujme dosiahnuť priznanie čo najvyššej materiálnej kompenzácie. Materiálna kompenzácia

porušeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je len sekundárnym, nie primárnym dôsledkom jeho porušenia a jej priznanie je viazané navyše na vyslovenie jeho porušenia za súčasného skutkového zistenia o pretrvávajúcom stave právnej neistoty v dôsledku neskončeného sporu (IV. ÚS 617/2021).

23. Táto časť ústavnej s'ťažnosti tak bola so zreteľom na zmysel a účel namietaných práv ústavným súdom vyhodnotená tak, že v čase podania ústavnej s'ťažnosti už nemohlo postupom okresného súdu dochádzať k porušovaniu základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto ústavnú s'ťažnosť s'ťažovateľky v tejto časti už pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. V závere tejto časti odôvodnenia ústavný súd dopĺňa, pokiaľ ide o rozhodovanie o trovách konania, že ak by ďalší priebeh konania signalizoval vznik priet'ahov, toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni s'ťažovateľke, aby po splnení všetkých zákonných podmienok predložila ústavnému súdu novú ústavnú s'ťažnosť.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote postupom krajského súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 21CoZm/4/2017 a sp. zn. 31CoZm/2/2023 (teraz vedenom Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 2CoZm/10/2023):

25. S'ťažovateľka už pred ústavným súdom namietala zbytočné priet'ahy, ako aj porušenie majetkových práv a práva na spravodlivé súdne konanie, postupom krajského súdu v odvolacom konaní (v konaniach vedených krajským súdom pod sp. zn. 31CoZm/5/2021 a sp. zn. 31CoZm/2/2023), a to skoršou ústavnou s'ťažnosťou doručenou 31. augusta 2023, ktorá bola uznesením č. k. IV. ÚS 653/2023-27 z 12. decembra 2023, právoplatným 16. januára 2024, ako celok odmietnutá.

26. Z § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej s'ťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je neprípustná z dôvodu, že sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené. Prekážka už rozhodnutej veci (*res iudicata*) bráni tomu, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal a rozhodoval o totožných návrhoch doručených ústavnému súdu. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O takú prekážku by nešlo, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci.

27. Pokiaľ s'ťažovateľka aktuálne prejednávanou ústavnou s'ťažnosťou podanou ústavnému súdu 15. februára 2024 (teda len jeden mesiac po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia ústavného súdu č. k. IV. ÚS 653/2023-27 z 12. decembra 2023) opakovane namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 31CoZm/2/2023, prejednaníu

ústavnej sťažnosti v tejto časti bráni prekážka *rei iudicatae*. Predmetnú prekážku založilo predošlé právoplatné uznesenie ústavného súdu vo veci sťažovateľky, keďže ním ústavný súd kvazimeritórne sťažnosť posúdil a v tejto časti odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

28. Vzhľadom na to je ústavná sťažnosť sťažovateľky v rozsahu namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 31CoZm/2/2023 neprípustná podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

29. Pokiaľ ide o konanie krajského súdu v období po právoplatnosti uznesenia č. k. IV. ÚS 653/2023-27, teda od 16. januára 2024, ústavný súd konštatuje, že Krajský súd v Bratislave v odvolacom konaní vedenom aktuálne pod sp. zn. 2CoZm/10/2023 postupoval plynulo, keďže spis bol 29. februára 2024 vrátený okresnému súdu. S prihliadnutím na procesnú aktivitu sťažovateľky v napadnutom konaní (k tomu pozri bod 9 odôvodnenia rozhodnutia) ústavný súd nevzhliadol v postupe Krajského súdu v Bratislave žiadne pochybenia, ktoré by mali za následok vznik neodôvodnených prietáhov. Naopak, správanie sťažovateľky a jej návrh na oslobodenie od platenia súdneho poplatku je okolnosťou priamo ovplyvňujúcou postup konajúceho súdu, ktorý sa musel vysporiadať s návrhom procesného charakteru a následne vec predložiť späť okresnému súdu na rozhodnutie. Aj v tejto časti je preto potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť, a to z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

30. V tejto súvislosti ústavný súd dáva do pozornosti aj to, že v súlade s platnou judikatúrou ESĽP sťažovateľovi síce nemôže byť vytýkané uplatnenie procesných prostriedkov (riadne a mimoriadne opravné prostriedky, námietka zaujatosti, zmena právneho zástupcu, návrhy na dokazovanie a pod.), ktoré mu na ochranu jeho práv poskytuje vnútroštátny právny poriadok, avšak na druhej strane podľa ESĽP nemožno pričítať štátu zodpovednosť za prietahy, ktoré v konaní vznikli v dôsledku nutnosti vysporiadať sa s takýmito návrhmi (k tomu pozri rozsudok ESĽP č. 52859/99 z 25. 5. 2004 Dostál proti Českej republike, bod 220).

31. Čo sa týka sťažovateľkou namietaného porušenia označených práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21CoZm/4/2017, v rámci tohto konania vec krajskému súdu napadla 21. júna 2017, krajský súd rozhodol rozsudkom z 18. septembra 2018 a hneď 21. septembra 2018 bol spis expedovaný späť okresnému súdu. Ani v tomto postupe krajského súdu nemožno identifikovať zbytočné prietahy, keďže dĺžka konania pred krajským súdom je v ústavnoprávnom rámci.

32. Hoci napadnuté konanie nie je ešte právoplatne skončené, ústavný súd z opisu skutkového stavu uvedeného sťažovateľkou v jej ústavnej sťažnosti nezistil v predmetnom konaní krajského súdu vedenom pod sp. zn. 31CoZm/2/2023 (teraz vedenom Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 2CoZm/10/2023) ďalšie neodôvodnené prietahy, s odkazom na vlastnú judikatúru však akcentuje, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, IV. ÚS 513/2020). K takémuto záveru ústavný súd dospel i s prihliadnutím na rozhodovaciu prax a judikatúru ESĽP v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy a zložitosti

veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. III. ÚS 50/2015).

33. Ústavný súd na základe uvedeného dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21CoZm/4/2017 a sp. zn. 31CoZm/2/2023 (teraz vedenom Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 2CoZm/10/2023) a obsahom označených práv zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. V nadväznosti na bod 29 pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby sa sťažovatelia domáhali ochrany svojich práv za predpokladu, že by v ďalšom priebehu napadnutého konania dochádzalo k zbytočným priet'ahom.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok a práva na pokojné užívanie majetku a základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie postupom okresného súdu a postupom krajského súdu v napadnutých konaniach:

34. Porušenie označených práv sťažovateľka namieta v nadväznosti na nečinnosť a neefektívnu činnosť v postupe okresného súdu a krajského súdu v napadnutých konaniach.

35. V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd uvádza, že o prípadnom porušení označených práv by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Táto súvzťažnosť vyplýva z previazanosti posúdenia ústavnej udržateľnosti postupu všeobecného súdu v napadnutom konaní s predmetom jeho rozhodovania, ktorým je majetkové právo. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi postupom okresného súdu, resp. postupom krajského súdu v napadnutých konaniach a porušením základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, v čl. 38 ods. 2 listiny, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprichádzala do úvahy ani príčinná súvislosť s namietaným porušením základných práv sťažovateľky zaručených v čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, a vzhľadom na to ústavný súd aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

36. K vysloveniu porušenia základného práva na súdnu ochranu a obdobne práva na spravodlivé súdne konanie, v ktorých obsahu niet zásadných odlišností, môže dôjsť v prípade, ak namietané zbytočné priet'ahy, ako aj celková doterajšia dĺžka preskúvaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmetu konania, teda toho, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti – *denegatio iustitiae* (pozri m. m. IV. ÚS 242/07 – *a contrario*).

37. Keďže ústavný súd nezistil, že by sa postup okresného súdu a postup krajského súdu v napadnutých konaniach vyznačovali zbytočnými priet'ahmi takej intenzity, ktorá

by odôvodňovala porušenie označených práv zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny či čl. 6 ods. 1 dohovoru v časti namietaného prejednávania veci v primeranej lehote, a v konečnom dôsledku zapríčinil, že sťažovateľke bolo odňaté právo na súdnu ochranu či spravodlivé súdne konanie, bolo potrebné pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

38. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2024

Libor Duľa
predseda senátu